

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1274/2016
17.05.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац и Звездане Лутовац, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., коју заступа пуномоћник Милован Обрадовић, адвокат из ..., против тужене Општине Дољевац, коју заступа Општински јавни правобранилац из Дољевца, ради исплате јубиларне накнаде, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 бр.3089/15 од 29.03.2016. године, у седници већа одржаној дана 17.05.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 бр.3809/15 од 29.03.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 бр.3630/13 од 17.11.2014. године која је исправљена решењем тога суда П1 бр.3630/13 од 05.11.2015. године, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље да се тужена обавезе на исплату јубиларне награде за 10 година рада у износу од 40.442,00 динара са припадајућим порезом и са законском затезном каматом почев од 31.12.2012. године до исплате као и захтев за накнаду парничних трошкова.

Апелациони суд у Нишу је пресудом Гж1 бр.3089/15 од 29.03.2016. године, преиначио првостепену пресуду и обавезао тужену да плати тужиљи износ од 40.442,00 динара са законском затезном каматом почев од 31.12.2012. године па до исплате и да јој накнади трошкове парничног поступка у износу од 55.536,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Према члану 403. став 2. тачка 2. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14), ревизија је увек дозвољена ако је другостепени суд преиначио пресуду и одлучио о захтевима странака.

Имајући наведено у виду Врховни касациони суд је испитао нижестепене пресуде применом члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП и утврдио да је ревизија тужене неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је као радник општинске управе тужене Општине 2012. године напунила 10 година радног стажа код тужене чиме је стекла услов за исплату јубиларне награде која се на основу Правилника о радним односима општинске управе општине Дољевац, исплаћује запосленима са навршених 10, 20, 30 и 40 година рада проведених у радном односу код послодавца. Те 2012. године, јубиларна награда је исплаћена свим запосленима који су то право остварили у тој календарској години осим тужиљи. Из тог разлога се тужиља 05.04.2013. године обратила начелници Општинске управе са захтевом за исплату јубиларне награде али је њен захтев одбијен решењем начелнице број ... од 27.08.2013. године са образложењем да је то право стекла 2012, а не 2013. године и зато што је чланом 15. Закона о буџету РС за 2013. годину у складу са чланом 56. став 4. Закона о буџетском систему прописано да се те 2013. године неће вршити исплата божићних, годишњих и других врста награда и бонуса осим јубиларних награда за запослене који су то право стекли у 2013. години.

Првостепени суд је оценио да је тужбени захтев неоснован, јер је решењем број ... од 27.08.2013. године одбијен захтев тужиље за исплату јубиларне награде, при чему тужиља није искористила право приговора против тог решења, чиме је оно постало коначно, а како тужиља није пружила доказе да је тражила поништај наведеног решења као незаконитог, нема право на судску заштиту.

Апелациони суд у Нишу је изразио другачији правни став са образложењем да је првостепени суд на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, погрешно применио материјално право када је закључио да је тужбени захтев тужиље неоснован, јер тужиља има право на јубиларну награду, која јој припада по ПКУ за државне органе, која није исплаћена, због чега је побијаном другостепеном пресудом преиначио првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев тужиље.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно је Апелациони суд у Нишу усвојио захтев тужиље за исплату јубиларне награде. За своју одлуку је дао разлоге које у свему као правилне и потпуне прихвата и Врховни касациони суд.

Чланом 120. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 124/05 ... 32/13) је прописано да се општим актом односно уговором о раду може утврдити право на исплату јубиларне награде и солидарне помоћи. Ово право предвиђено је чланом 49. Посебног колективног уговора за државне органе („Службени гласник РС“, бр.

11/09 и 15/12) који се према члану 1. уговора примењује и на запослене у органима локалне самоуправе. Овом одредбом прописано је да запослени има право на јубиларну новчану награду у висини просечне нето зараде по запосленом у привреди Републике Србије према последњем објављеном податку органа надлежног за послове статистике, с тим што се висина новчане награде увећава за 25% при сваком наредном остваривању тог права. Јубиларном годином рада сматра се година у којој запослени навршава 10, 20, 30 и 40 година рада проведених у радном односу код послодавца, без обзира на то у ком органу територијалне аутономије и органа јединице локалне самоуправе је запослени остварио право из радног односа.

Током 2012. године није било забране исплате јубиларне награде, а тужена је вршила исплату јубиларних награда другим запосленима, осим тужиљи која је то право остварила исте године. Тужиља није имала обавезу подношења захтева за исплату јубиларне награде у ситуацији када то није прописано било којим актом послодавца. Тужена као њен послодавац је била у обавези да 2012. године планира и обезбеди средства за исплату њене јубиларне награде како то правилно закључује другостепени суд. Када је тужиља остварила право на јубиларну награду за 10 година рада у току 2012. године, која није исплаћена, а то право је прописано Посебним колективним уговором за државне органе и Правилником о радним односима тужене, при чему није било забране за исплату јубиларне награде Законом о буџету за 2012. и 2013. годину, тада тужиља основано потражује јубиларну награду за 10 година рада у току 2012. године, при чему тужиља не може да сноси последице пропуста тужене да јој награду исплати те године. Другостепени суд је правилно применио материјално право када је преиначио првостепену пресуду и усвојио захтев тужиље за исплату јубиларне награде чија је висина утврђена путем вештачења.

Како се осталим ревизијским наводима не доводи у сумњу правилност побијане пресуде, Врховни касациони суд је на основу члана 404. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Предраг Трифуновић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић